

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

26. Dies Novemb. Voluntas est, quæ aut remuneratur pro bono, aut
condemnatur, pro malo. D. Chrysost. sup. Matth.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

nus sit proprium quàm voluntas propria, nihil magis
quàm Divina, quidquid agit aut cupit, est divinum
at quam longè dispar est ratio illius, qui propriae vo-
luntati pertinaciter connivet, eique in omnibus con-
tumaciter arridet? Nam cum desideria, conatusque
suos undique videat, vel impeti vel everti, vel impedi-
ri, multis illum necesse est doloribus impediri. Tum
præterea, cum obliet vet noxios quos erravit errores
insana, quæ excogitavit consilia, perniciosam, cui ob-
secundavit imprudentiam, jam eum hinc confundit
pudor, inde invadit dolor & futuri mali involvitur
mor. Simus utinam Divinæ voluntatis implendæ tam
studiosi, quàm B. Magdalena de Pazzis, quæ, cum de
ea loquebatur, à sensibus abducebatur, fuitque cæli
cæli delitiis ebria, in quadam ecstasi sic loqueretur:
*Proh è nostri mi sponse, à primis annis desiderasse me pla-
ceret tibi. Quòd si nunc intelligerem velle te ut aternam
apud inferos affligerer, hoc ipso momento, in ista me flam-
mas conjicerem: Tunc ad forores converta; non per-
pitis quantam suavitatem habeat sola hac vocula, vo-
luntas Divina? Denique,*

Deus, querit adorari, non sibi dona dari.

26. DIES NOVEMB.

Voluntas est, quæ aut remuneratur pro bono, aut
condemnatur, pro malo. *D. Chrysof. sup. Matth.*

Felicitas I.
hominis,
Deo se
confor-
mantis.

Fons ex quo manat omne in ho-
minem bonum, vel malum, est
voluntas. Hæc si convertat se sem-
per, ut ad solem heliotropium, ad
Dei voluntatem, cum Deus sit omne bonum, in
eam confluet cornucopia omnium bonorum. Quid
magis posset esse è re nostra quam artem repe-
rille

nisse semper faciendi, quod utilissimum est facienti? hanc artem reperit eamque callet, qui semper Dei voluntati obtemperat. Quid enim potest quis velle utilius sibi, quam quod vult Deus? Nam quod boni quid alteri velimus, id nascitur ex illius amore: estque hoc desiderium tantò intensius, quanto amor vehementior. Sicut igitur Deus sine ulla comparatione sincerius nos amat, quam amemus nos ipsi: ita planè, boni plus nobis vult & desiderat, quam ipsimet velimus, aut desideremus. Inde verò errare non potest Deus in cognitione ejus, quod nobis conducit: quia Sapientia est infinita: neque providentia ipsius, uti nostra fallaciis ac lapsionibus multis est obnoxia, præterquam quod, quid nobis expediat, ipsimet ignoremus. Quare, si falli nolumus, illius necesse est sequamur voluntatem, commodorum nostrorum sine ullo errandi periculo studiosissimam: idque infinitè magis quam optare possemus: in tantum ut nihil nobis sit utilius, quam id quod vult Deus: ideoque nisi nos ipsi oderimus, aliud quoque nihil velle debeamus. Ah! quot Christianos confundit Epictetus, cujus nos castigantis ista est ratio. (a) *Mancipium nunquid aliud majus quam id quod magis conducit? quid autem conducit magis quam quod Deo visum est?*

II. Quia verò duas Voluntas Divina partes complectitur; alteram, qua jubet nos aliquid facere, alteram, qua jubet nos pati, ut dum nos ærumnis affigit, molestaque perpessu infligit, ideo considerare nos decet, Deum non infinitè modò bonum, ideoque bona nobis velle omnia, non infinitè modò sa-

Pars III.

Ooo

pien-

(a) L. 2. dissert. 6. 7.

pientem, ideoque nec in cognoscendo falli potest
 verum & infinite potentem esse, ita ut non sit
 scribendum ejus imbecillitati, cum ejusmodi
 miseriis non eximit: quia utrumque illi æque
 promptum, & expeditum; verum quia probe
 nobis conducere, eaque nos ad cælum, quod
 mus, manuducere pro eo, ac utilitatem nostram
 mat, singulari dispositione omnipotentia sua,
 nos attinere, easdemque nobis immittere, ut
 tum inde uberrimum colligamus. Quid, quod
 lis, qui Divinae voluntati est devotus, fruatur
 cælo extra cælum? quid est enim beatitudo,
 num quoddam indefectibile, & gaudium æternum.
 At non tali fruatur gaudio, qui Dei se conformat
 luntati? cum gaudium, & bonum quod possidet,
 nonquam possit deficere; quandoquidem caritas
 lius boni non deficiat. Sicut igitur Christus D. N.
 beatitudinem animæ inter acerbissimos etiam
 catus nunquam amisit, sic qui cum Divina volun-
 tate consentit, quantumcumque molestiis, doloribus
 que involvatur, pace illâ læti animi nunquam ex-
 dit, quia magis desiderat, amatque Dei voluntatem
 quam propriam.

III. Hinc Sancto Abbati Dioclet. cælestium de-
 liciarum, quibus ejus animus redundabat, vis inges-
 ritum ferè perpetuum commovebat. Rogatus igitur,
 cui frons illi semper esset ad hilaritatem erecta,
 ac perpetuo rideret, respondit: *Quia Christianus
 à me nemo potest tollere.* Ita cui una est Dei, & pro-
 pria voluntas, perpetuis incedat lætitiis, necesse est,
 verèque dicat: *Deum à me nemo tollere potest.* Lætitia
 illa tam est constans, & continua, ut hic captivus
 omnem

omnem æternitatem sit duratura : nec enim morte terminatur, aut interrumpitur, sed progreditur ex hac vita in alteram, ut ibi perennet æternum. Denique, si beatitudo est complementum omnium desideriorum, quanta est felicitas illius, qui nihil vult aliud, quàm quod Deus. Videt hinc talis expletam omnium desideriorum suorum expectationem : quidquid deinde desiderat, quidquid desiderare potest, illud universum pro voto ipsius, modo quodam admirabili semper impletur, quoniam suam voluntatem penitus abnegando, unamque & eandem voluntatem cum Deo habendo, hac ratione tantum proficit, ut semper faciat voluntatem suam, quæ sine dubio causa est lætitiæ prorsus singularis : quod enim potest esse majus gaudium, quàm impleri semper suum desiderium : præsertim cum sciat suum desiderium summè placere illi, qui est totus desiderabilis? O quàm dispar est hoc gaudium, cum illo altero gaudio, quod est plenum solliciti timoris, trepidæ anxietatis? quia sequitur desideria cordis sui. Tale gaudium est æternæ tristitiæ præludium. Ad hoc alludit Poëta, dicens:

Hoc est consuetum, comitantur tristia lætum.

27. DIES NOVEMB.

frustrà extra Deum quæritur, quod in illo solo invenitur. *S. Augustinus libr. Confess. cap. 12.*

Deus est
admira-
bilis.

UT unum quæramus bonum, in quo sunt omnia bona, deberet esse tota nostra occupatio, hoc officium, hoc gaudiū, hic labor noster, ad hoc invigilare decet intellectum nostrum,